

ХАРИ ХАРИСЪН РЪКАТА НА ЗАКОНА

Превод от английски: [Неизвестен], 1970

chitanka.info

Шперплатовият сандък беше голям, приличаше на ковчег и, изглежда, тежеше цял тон. Мускулестият момък — шофьор на камиона — просто го тикна във вратата на полицейския участък и си тръгна. Аз вдигнах глава от регистрационната книга и извиках след него:

— Това пък каква дяволия е?

— Че откъде да знам? — отвърна той, като влизаше в кабината. — Рентген не си нося, само разкарвам товари. Това нещо пристигна от Земята със сутрешната ракета. Повече не знам.

Той потегли много по-рязко, отколкото би трябвало, и вдигна облак червен прах.

— Шегаджия — изръмжах аз. — Май много станаха шегаджиите на Марс...

Когато станах и се наведох над сандъка, между зъбите ми скърцаше пясък. Началникът на полицията Крайг, изглежда, бе чул шума, излезе от кабинета и ми помогна в безсмисленото съзерцаване на сандъка.

— Мислиш, че е бомба ли? — каза той със скучаещ глас.

— Кому е потрябвало да ни вдига във въздуха? При това с бомба от такъв размер? И чак от Земята!

Началникът кимна в знак на съгласие и заобиколи сандъка. Отвън нямаше адрес на подателя. В края на краищата трябваше да потърсим лост и аз започнах да откъртвам капака. Когато го приповдигнах, той леко отскочи и падна на пода.

И тогава ние за първи път видяхме Нед. Щеше да бъде голям късмет за нас, ако го виждахме не само за пръв, но и за последен път. Ех, само трябваше да върнем капака из мястото му и да изпратим обратно на Земята това нещо. Сега вече знам какво означава „кутия на Пандора“.

Но ние просто стояхме и гледахме като телета железница. Нед пък лежеше неподвижно и ни наблюдаваше.

— Робот! — каза началникът.

— Развита наблюдателност. Веднага се вижда, че си завършил полицейско училище.

— Ха-ха-ха! Сега разбери какво търси той тук.

Аз не съм завършвал училището, но това не ми попречи бързо да намеря писмото. То се подаваше от дебела книга, пъхната в една от

преградите на сандъка. Началникът взе писмото и без всякакъв ентузиазъм започна да го чете.

— Тъй, тъй. Фирмата „Юнайтид роботикс“ с пяна на устата доказва, че „... при правилна експлоатация роботите могат да оказват неограничена помощ като полицаи...“ Искат от нас да проведем полеви изпитания. „Приложният робот е от най-нов експериментален модел; стойност — 120 хиляди“.

И двамата отново погледнахме робота, обхванати от единственото желание вместо него да видим банкноти. Началникът се намръщи и като мърдаше устните си, дочете писмото. Аз пък си мислех как да измъкна робота от шперплатовия му ковчег.

Не знам дали моделът беше експериментален или не, но механизмът изглеждаше красиво. Целият син, на цвят като моряшка униформа, а входните отвори, куките и тем подобни — позлатени. Някой здравата се е потрудил, за да постигне такъв ефект. Много напомняше униформен полицаи, но нямаше карикатурна прилика. Изглеждаше, че липсват само полицейска значка и пистолет.

Изведнъж забелязах слаба светлина в очните лупи на робота. Дотогава не ми беше идвало наум, че това нещо може да се съживи. Нямаше какво да губя и казах:

— Излизай от сандъка!

Роботът се издигна стремително и леко — като ракета — и кацна на два фута от мен, като енергично ми козирува.

— Полицейският експериментален робот, сериен номер „ХПО–456–934 Б“, е готов за изпълнение на служебните си задължения, сър.

Гласът му трептеше от усърдие и ми се струваше, че чувам как звънят твърдите му стоманени мускули. Вероятно той имаше кожа от неръждаема стомана и сноп кабели вместо мозък, но на мен ми се струваше, че е полицаи-новобранец, който ще започва тепърва службата си. Още повече, че беше висок колкото човек, имаше два крака, две ръце и бе боядисан с цвета на униформата. Достатъчно бе малко да присвия очи и пред мен сякаш заставаше Нед, новият полицаи от нашия участък, току-що завършил школата и пълен с желание да служи. Разтърсих глава, за да се отърва от тази представа. Това е просто машина, висока шест фута, сглобена от учени глави за собственото им развлечение.

— Свободно, Нед — казах аз. Той продължаваше да ми козирува.
— Свободно! От такова усърдие ще си спечелиш херния на изпускателния клапан. Впрочем аз съм тук обикновен сержант. Ето там е началникът на полицията.

Нед се обърна наляво кръгом и се плъзна безшумно и стремително към началника. Началникът го гледаше като втрещен и изслуша същия рапорт за готовност, който чух и аз.

— Интересно дали може да прави още нещо или само да козирува и рапортува? — попита началникът, като обикаляше робота, и го разглеждаше с интереса, който проявява кучето към стълб.

— Функциите, експлоатацията, а така също и разумните действия, на които са способни полицейските експериментални работи, са описани в ръководството на страници 184 до 213.

За секунда гласът на Нед заглъхна: роботът се вмъкна в сандъка и се появи със споменатия том.

— Подробни разяснения по същите точки можете да намерите и на страници 1035 до 1267 включително.

Началникът, на когото му беше трудно да прочете наведнъж дори хумористичната страница на списание, въртеше в ръцете си дебелия книга с такъв вид, сякаш тя можеше да го ухапе. Като я претегли на дланта си — колко ли тежи? — и опипа подвързията, той я хвърли върху масата ми.

— Заеми се с това — ми каза, тръгвайки към кабинета си. — С робота също. Направи нещо...

Началникът не бе способен дълго да се съсредоточава върху каквото и да е въпрос, а този път му се наложи да напегне вниманието си до последните граници.

От любопитство прелистих книгата. Ако някога не бях имал работа с нещо, това са именно роботите и затова знаех за тях не повече от обикновените смъртни. Вероятно дори по-малко. В книгата бяха събрани огромно количество страници, напечатани със ситен шрифт, плетеница от формули, електрически схеми, диаграми в девет цвята и други подобни. Изучаването на книгата изискваше особено внимание, на каквото аз за момента не бях способен. Като затворих книгата, аз се вгледах в новия служител на град Нейнпорт.

— Зад вратата има метла. Знаеш ли да си служиш с нея?

— Тъй вярно, сър.

— Тогава помети стаята и се старай да вдигаш при това колкото е възможно по-малко прах.

Той се справи превъзходно.

Наблюдавах как струващата сто и двадесет хиляди машина събира на купчина угарките и пясъка и си мислех: „Защо все пак са я изпратили в Найнпорт?“ Сигурно защото из цялата Слънчева система нямаше по-малко и по-незначително полицейско поделение от нашето. Изглежда, инженерите смятаха, че точно това е необходимо. Дори ако „нещото“ експлодира, никой няма да има претенции. Какво пък, мястото е избрано правилно. Найнпорт беше потънал в неизвестността.

Точно по тази причина, разбира се, и аз съм тук. Единственият истински полицай. Непременно е нужен поне един такъв човек, за да се създава впечатление за извършване на някаква работа. На началника Алонзо Крейг умът му стига само дотам да не изпуска банкнотите, когато му пъхат подкуп. Имаме и двама постови. Единият е стар и вечно пиян. На другия устата му още миришат на мляко. Аз служих десет години в столичната полиция, на Земята. Защо напуснах — това вече си е лично моя работа. Отдавна съм изплатил предишните си грешки с идването си тук, в Найнпорт.

Найнпорт не е град, а само място, където се спират по пътя. Постоянно живеещи са само тези, които обслужват пътниците: собствениците на хотели, мошениците-картоиграчи, уличниците, барманите и тем подобни.

Има и космодром, но там кацат само товарни ракети. Идват за метала от тези рудници, които още работят. Някои заселници идват тук за продукти. Найнпорт може да бъде наречен град, който така и не знае какво е истински живот. Добре ще е, ако след стотина години на това място от пясъка стърчи поне нещо, което да напомня, че Найнпорт някога е съществувал. Тогава мен вече няма да ме има и затова плюя на това...

Отново се върнах към регистрационната книга. В килиите има петима пияни — среден улов. Докато ги записвах, Фетс домъкна шести.

— Беше се заключил в дамския тоалет на космодрома и при ареста оказа съпротива — докладва той.

— Нарушение на обществения ред в нетрезво състояние. Бутни го в килията.

Фетс поведе жертвата си, като се полюшваше в такт с нея. Затвори вратата на килия номер шест и се върна.

— А това какво е? — посочи го към робота.

— Робот. Забравих номера, който му е дала майка му в завода, и затова ние го наричаме Нед. Сега работи при нас.

— Юнак! Нека почисти килиите, след като изхвърлим оттам ония.

Работата вървя така около една седмица.

Беше към девет вечерта и началникът точно се готвеше да си върви у дома, когато телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката, чу някакво съобщение и отново я сложи на вилката.

— Винарския магазин на Гринбек. Пак са го ограбили. Молят веднага да отидем. Върви и виж какво става там. За какво оня плаща на Джо Китаеца, щом той не го пази?

— Сега — казах аз и посегнах към фуражката си. — Но в участъка няма никого, ще трябва да постоиш тук, докато се върна.

— Не става — изстена той. — Умирам от глад.

— Ще отида да взема показания — каза Нед, направи крачка напред и както обикновено, отдаде чест.

Синята фигура на Нед изчезна отвъд вратата.

Телефонът отново иззвъня.

— Грабежът продължава — каза началникът. — Разсилният на Гринбек е на телефона, пита какво ще правим. Аз, казва, съм под масата в задната стая...

Не чух останалото, защото се хвърлих към изхода и оттам — в колата. В Нейнпорт има четиринадесет правила за уличното движение и аз наруших всичките още между първата и втората пресечка. Колкото и да бързах, Нед се бе оказал по-чевръст. Пристигнах, когато той бе отворил вратата на магазина и влизаше вътре. Натиснах спирачките, но вече можех да бъда само зрител и нищо повече. Впрочем това също не беше безопасно.

В магазина хазайничеха двама грабители. Щом синият Нед се показа на вратата, развинтените им нерви не издържаха. Двете оръжия се вдигнаха едновременно и Нед спря като гръмнат. Реакцията му беше мигновена:

— ХВЪРЛЕТЕ ОРЪЖИЕТО, ВИЕ СТЕ АРЕСТУВАНИ!

Очевидно беше включил звука на пълна мощност, защото почувствувах болка в ушите. Резултатът можеше да се предвиди. Два изстрела прозвучаха едновременно. Витрините на магазина излетяха навън със звън, а аз паднах по очи. По звука разбрах: стрелят с базука калибър петдесет. Ракетни снаряди — не можеш ги спря с нищо. Пробиват всичко по пътя си.

Нед не бе ни най-малко обезпокоен. Тръгна към първия главорез. Още два снаряда го удариха, но преди грабителят да се прицели отново, оръжието му беше в ръцете на Нед. Всичко бе свършено. Нед извади наръчници и ги щракна на китките на грабителя.

Разбойник номер две хукна към вратата, където му готвех топла среща. Но помощта ми бе излишна. Не бе изминал половината път, когато Нед се оказа пред него. Сблъскаха се, чу се трясък, но Нед дори не се олюля, а грабителят загуби съзнание и Нед му постави наръчници.

Когато влязохме, началникът беше блед като смъртник.

— Вие сте ги арестували? — прошепна той. Грабна първия разбойник за шията.

— От бандата на Джо Китаеца ли сте?

— Не познавам никакъв Китаец. Ние едва днес пристигнахме в града и...

— Слава богу, свободни художници — с въздишка на облекчение каза началникът. — Затвори ги и разкажи бързо какво е станало там.

Разказах.

— На Джо Китаеца това няма да се хареса, съвсем няма да се хареса — каза началникът.

Законът на джунглата. Именно той цареше в Нейнпорт. В града имаше много обитатели на игрални и публични домове, на питейни заведения. Всичките се подчиняваха на Джо Китаеца. Полицията също. Бяхме му в джоба и можеше да се каже, че той ни издържа.

— Да, на Джо Китаеца това няма да хареса.

Това не беше ехото, а Алекс. Шест фута кости, мускули и неприятности.

— Джо Китаеца иска да му обясните защо вашите пъргави полицаи си навират носа, където нямат работа, закачат хората и ги

карат да стрелят по бутилки с хубави напитки... Той каза, че му е дошло до гуша и...

— Аз, роботът, ви арестувам на основание член 46, алинея 19 от Изменения кодекс...

Преди да успеем да мигнем, Нед беше арестувал Алекс и така подписа смъртните ни присъди.

Алекс не беше бавен. Докато се обръщаше да види кой го държи, вече вадеше пистолета си. Успя да стреля от упор в гърдите на Нед, преди той да избие пистолета и да му сложи наръчниците. Ние гледахме зяпнали арестувания, а Нед отново издекламира обвинението.

— Арестуваният се нарича Питър Ракомски, наричан Алекс Брадвата, търсен е в Канал сити за въоръжен грабеж и опит за убийство. Търсят го също местните полиции в Детройт, Ню Йорк и Манчестер по обвинение в...

— Махнете отгук това нещо! — изстена Алекс.

Ние бихме го направили и всичко щеше да остане в тайна, ако Бени Бръмба не бе чул стрелбата.

Той надникна през вратата и схвана какво е станало.

— Алекс... Те са пипнали Алекс!

Главата му изчезна от вратата. Хукнах натам, но Бени вече бе изчезнал. Момчетата на Джо Китаеца винаги ходят по двама. След десет минути той ще научи всичко.

— Регистрирай го — заповядах на Нед. — Все едно, вече нищо не можем да изменим, дори ако го пуснем. Започна краят на света!

Влезе Фетс. Видя Алекс с наръчници и светкавично изтрезня. Със съвсем твърди стъпки той отиде до масата на началника и сложи пред него полицейската си значка.

— Аз съм стар човек и пия прекалено много, за да бъда повече полицай. Щом тук седи с наръчници едно познато на мен лице, аз няма да живея и един ден, ако остана с вас. Тежко ви! — и излезе.

След малко дойде Джо Китаеца.

Макар и да чакахме появяването му, все пак ние бяхме потресени. Китаеца Джо стоеше пред банда едри и свирепи побойници, скрил ръце в ръкавите на дългия си мандарински халат. Той не поиска да си губи времето в разговори с нас, а просто даде думата на един от момчетата си:

— Измитайте се. Скоро ще дойде новият началник на полицията и аз не искам тук да стърчат всякакви дръвници.

Ядосах се. Може да обичам рушветите, но все пак съм полицай.

— Нед, вгледай се в тоя китаец с хавлия от вискоза и ми кажи кой е той.

Ей, че бързо работи тая електроника! Нед изстреля отговора моментално, сякаш го бе репетирал седмици.

— Лъжеазиатец, използващ жълтеникавия цвят на кожата си, засилен с боя. Очите му са оперирани, още се виждат следите от това. Направил го е, за да скрие истинския си външен вид, но пропорциите на ушите му по Бертильон и други признаци позволяват да бъде установена самоличността му. Той е спешно търсен от международната полиция, истинското му име е...

Китаеца Джо побесня. И имаше защо!

— Това нещо... тоя тенекиен високоговорител... ние чухме за него и сме се погрижили!

Тълпата се отдръпна и аз видях на входа един момък, който бе коленичил и се прицелваше с базука. Сигурно се готвеше да стреля със специални бронебойни ракети. Толкова можах да си помисля, преди той да натисне спусъка.

С такава ракета вероятно може да бъде поразен танк. Но робот — не. Поне полицейски робот. Нед се наведе и задната стена стана на парчета. Втори изстрел не последва. Нед хвана с ръце цевта на оръжието и то заприлича на стара и смачкана водосточна тръба. Раздадоха се няколко изстрела, всички се струпахме на купчина. После сякаш падна мъгла.

Когато дойдох на себе си, Нед подреждаше на пода главорезите — всички с наръчници.

— Самозваният китаец Джо и още един избягаха с кола — доложи той. И едва тогава видях, че Алонзо Крейг, началникът на полицията в Найнпорт, е мъртъв. Убит с един изстрел от малък пистолет, който удобно може да се скрие в широки китайски ръкави.

Не зная какво повлия на решението ми. Аз внимателно свалих златната значка на началника и я закачих на мястото на своята.

— Новият началник на полицията в Найнпорт — казах аз, без да се обръщам към никого.

— Тъй вярно, сър! — отвърна Нед, който влачеше покрай мен един арестуван. Остави го, отдаде ми чест и отново се зае с работата си.

* * *

Като събрах мислите в главата си, разбрах, че две мнения по въпроса няма. Това е очевидно. Решението ми хрумна, докато презареждах пистолета си.

— Попълни запаса си от наръчници, Нед! И да вървим!

Като всеки добър полицай той не задаваше въпроси. На излизане заключих вратата и му подадох ключа:

— Дръж. Много вероятно е, че надвечер освен тебе в Найнпорт няма да има други полицаи...

Пътувахме към дома на Джо Китаеца възможно най-бавно. Търсех друг изход от положението. Но нямаше. Убийството е извършено и към отговорност трябваше да бъде привлечен именно Джо. За тази цел той трябва да бъде арестуван.

От предпазливост спрях преди пресечката и накъсо инструктирах Нед.

— Тази комбинация от бар и свърталище на бандити е изключителна собственост на оня, когото ще наричаме Джо Китаеца дотогава, докато ти не избереш време и ми разкажеш кой всъщност е той. Омръзна ми. Трябва да влезем, да намерим Джо и да го предадем в ръцете на правосъдието. Ясно ли е?

— Ясно — отговори със сух професорски глас Нед. — Но няма ли да е по-просто да го арестуваме още сега, както пътува в ей тази кола, вместо да чакаме връщането му?

Колата летеше по пряката със скорост шестдесет мили в час. Когато мина край нас, аз видях на задната седалка Джо.

— Спри ги! — изкрещях аз всъщност на себе си, защото седях зад волана. Едновременно натиснах педала за газта и включих на скорост, но безполезно.

Спря ги Нед. Викът ми прозвуча като заповед. Нед измъкна главата си навън и аз веднага разбрах защо повечето от приборите са

монтирани в корпуса му. Мозъкът вероятно също. В главата, разбира се, оставаше много малко място, щом там бе скрит такъв топ.

Седемдесетмилиметрово безоткатно оръдие. Пластината, прикриваща мястото, на което хората имат нос, се плъзна настрани и се показа голяма цев. Чудесно направено. Точно между очите, за да се прицелваш по-удобно.

БУМ! БУМ! Едва не оглушах. Разбира се, Нед бе прекрасен стрелец. Аз също щях да съм такъв, ако вместо мозък имах изчислителна машина. Той проби задните гуми и колата, като се занесе по паважа, спря. Аз бавно излизах навън, а Нед се втурна напред със скоростта на спринтьор. Този път те дори не направиха опит да бягат. Остатъците от мъжеството им се изпариха, когато видяха между очите на Нед димящата цев на оръдието. Роботите са акуратни в това отношение и трябва да се предполага, че той нарочно не бе прибрал стърчащото напред оръжие. Ясно е, че в тяхната школа роботите изучават психология.

В колата имаше трима души и всички вдигнаха изведнъж ръце — като във финалните кадри на ковбойски филм. Подът на колата бе покрит с много интересни куфарчета.

Никой не оказа съпротива.

Джо Китаеца само изръмжа, когато Нед ми каза, че истинското име на Джо е Стентин и че на Елмира умират от нетърпение да го сложат на електрическия стол. Обещах на Джо, че ще имам удоволствието да го закарам там още днес. Да не се опитва да се изплъзне от наказанието с помощта на местните власти. Останалите ще ги съдят в Канал сити.

Денят беше изпълнен с работа и грижи.

От този момент настъпи спокойствие. Били го изписаха от болницата и сега носи моите сержантски нашивки. Дори Фетс се върна, макар че от време на време, когато изtrzeнее, избягва да ме гледа в очите. Работа имаме малко, защото нашият град стана не само тих, но и честен.

Нощем Нед патрулира из града, а денем работи в лабораторията и подвързва архивата. Може би това не е редно, но на Нед, изглежда, му е все едно. Той замаза всички драскотини от куршуми по корпуса си и непрекъснато почиства полицейската значка, която закачих на

гърдите му. Не зная дали роботът може да изпитва щастие, но Нед, изглежда, е щастлив.

Мога да се обзаложа, че той от време на време нещо сумти. Но, разбира се, това е шумът на моторите и другите механизми.

Ако се замислим, излиза, че сме създали прецедент, като направихме работа полицай. От завода още никой не е идвал и аз не знам първите ли сме или не.

Ще кажа още нещо. Нямам намерение да оставам завинаги в това загубено градче. Търся си нова служба и вече съм писал на този-онзи.

Затова някои ще бъдат много изненадани, когато научат кой ще стане началник на полицията, след като аз си замина...

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 28,29/1970 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.